

PLANETA CARE NU SE VESTEJEȘTE

Amaranth, 8 mii de ani lumină în viitor

Planeta amaranthcilor este sub pecetea unui blestem făurit acum câteva zeci de mii de ani. Blestemul constă într-un război continuu care a dus la scăderea drastică a populației. Amaranthcii ticluiesc un plan pentru a scăpa de blestemul pe care Universul l-a lăsat peste ei.

— Pământ blestemat! Pământ blestemat! — strigă toți locuitorii.

— Opriți-vă, voi, creaturi ale Amaranthului! Opriți-vă vă spun! Oamenii noștri de știință au reușit să alfe adevărata cauză care a înfuriat Universul.

Toți ochii erau acum îndreptați către Marele Elf Turon, conducătorul planetei.

— Studiile făcute de cei mai înțelepți dintre noi arată că planeta noastră, Amaranth, a fost în trecut o planetă plină de spații verzi, grădini cu flori care furau ochii și inima oricui, o planetă care se făcea remarcată prin fericirea locuitorilor ei și care reușea să aducă o pată de culoare Universului. Această planetă se numea Terra.

— Și ce rămâne de făcut? — întreabă unul dintre cetățeni.

— Da, ce rămâne de făcut? — se aude la unison ecoul mulțimii.

— Silentium! Oamenii de știință caută acum să repornească mașina timpului care ne va duce în anul 2065 înaintea erei noastre.

— Dacă fosta Terra va fi curățată vom putea rupe astfel blestemul?

Marele Elf ezită să răspundă, dar în cele din urmă glăsuiește:

— Cu siguranță Amaranth va fi un loc mai bun.

Imediat, cei recrutați pentru această misiune, și-au luat rămas bun de la familiile și prietenii lor și s-au îmbarcat în navele spațiale care aveau să fie teleportate până în anul 2065, pe vremea când Amaranth se numea Terra.

Terra, anul 2065

O ceață slinoasă de o culoare verde-gălbuie plutea în jurul blocurilor gri care zăceau printre mormanele de deșeuri pietrificate. Deasupra zenitului, un nor negru era împrăștiat acoperind Soarele și întunecând fiecare centimetru al planetei Terra. Nimeni nu-și mai aducea aminte de strălucirea Soarelui, nimeni nu mai știa cum este să respiri aerul proaspăt de dimineață. Singurul lucru pe care-l cunoșteau foarte bine era mirosul cadaveric care domnea peste tot.

Fiecare locuitor purta câte o mască de gaze care, fiind purtată de foarte mult timp, începuse deja să se lipească de fețele oamenilor; începuse să fie deja parte din ei, de parcă s-ar fi născut cu masca pe față. Acest lucru devenise atât de obișnuit încât oamenii se cunoșteau între ei fără ca măcar să-și vadă chipurile unii altora.

Odată teleportați pe Terra din trecut, locuitorii Amaranthului din viitor și-au dat seama că au ajuns, de fapt, în Infern. Nu puteau respira din cauza valului acid de aer care le ardea căile respiratorii. Rând pe rând simțeau cum se asfixiază și de abia au reușit să-și monteze pe fețe măștile de gaze.

Nu peste mult timp, câțiva pământeni au observat bizarele nave spațiale care erau plasate chiar în Parcul Central, parc care pe vremuri te întâmpina cu felurite priveliști care mai de care mai frumoase, mai interesante, care-ți gădilau inima și care îl făceau până și pe cel mai morocănos om să schițeze un zâmbet.

— Extratereștrii! — strigă câțiva oameni.

Amaranthcii auzind teama și totodată curiozitatea din glasurile lor, s-au apropiat de ei și le-au explicat motivul sosirii lor pe planeta Terra.

— Noi, locuitorii planetei Amaranth, am venit în scopuri pașnice. Și nu, nu suntem extratereștrii, ci elfi. Știți voi, creaturi mitice. Din cauza planetei voastre mizerabile, planeta Amaranth din viitor are de suferit. Universul ne-a blestemat din cauză că voi, pământenii, nu ați știut să vă reciclați gunoaiile și nu ați păstrat planeta curată. Un război interminabil ne chinuie și ne distruge o mare parte din populație.

Din ce în ce mai mulți oameni au început să se strângă în jurul amaranthcilor neînțelegând exact ceea ce ei voiau de fapt.

— Voi încercați să ne convingeți să ne curățăm teritoriul?

— Da, acesta este scopul nostru pentru a salva viitorul planetei voastre.

Un hohot de răș batjocoritor îi învăluie pe amaranthci.

— Ascultă băiețș intergalactic, spuse un bărbat, eu nu mi-am sortat gunoiul de cincizeci de ani, iar tu vrei s-o fac acum? Hahahahaha!!

— Planeta noastră, care de fapt este planeta voastră în viitor, este în război, iar acesta nu va înceta niciodată dacă voi nu vă conformați cererilor noastre.

— Băiețș, din câte văd, voi sunteți cei care ați venit pe teritoriul nostru. Voi trebuie să vă conformați legilor...

— Care legi? — îl întrerupe un elf. Dacă ați fi avut chiar și cea mai mică lege nu s-ar mai fi ajuns să locuiți în case construite din deșeuri.

— Nu avem de gând să ne curățăm teritoriul doar pentru a vă salva pe voi. Este mult de muncă, iar noi nu avem timp pentru așa ceva. Vă tolerăm pe planeta noastră dacă vreți să

scăpați de groaza din care proveniți, dar nu vă vom accepta principiile și obiceiurile. Oricine va încerca să ne curețe planeta va fi ucis instant.

Oamenii au rupt rândurile părând foarte dezinteresați de ceea ce elfii le-au spus. Aceștia habar nu au că, de fapt, curățarea planetei va cruța viitorul planetei lor. Cât despre ființele musafire, acestea au rămas cu buza umflată și au fost nevoiți să-și construiască case din deșeurile pe care le-au găsit. Și-au format un sediu sub mormanele de gunoaie pe care aveau să-l folosească ca bază de comandă. Au fost surprinși să găsească sub blocurile de gunoaie familii care pur și simplu uitaseră cum arată lumea de la suprafață. Pe pereții „locuințelor” lor aveau imagini cu copaci și iarbă proaspătă la care se închinau precum sfinților, în speranța că printr-o minune vor începe să crească din nou copaci prin jur sau măcar două-trei firicele de iarbă.

Amaranthcii au fost cuprinși de groază și în același timp de un sentiment de milă atunci când au văzut ce se întâmplă pe Terra cea din trecut. Aceștia, după construirea sediului T.N.S.V (Terra care nu se vestejește), au început să lucreze la un plan prin care îi vor face pe locuitorii Pământului să își curețe planeta.

*

În Grădina Botanică, grădină al cărei nume ar putea foarte bine să fie și Groapa de Gunoi, un grup de copii, viitori oameni de știință de altfel, își încercau norocul pe mai multe bucăți de metal pe care încercau să le pună cap la cap pentru a forma un robot. Unul dintre copii a găsit printre mormane un ursuleț de pluș cu capul rupt în corpul căruia urmau să fie inserate bucățile de metal pe care alți doi copii încercau să le sudeze în așa fel încât să formeze construcția corpului ursulețului.

Pe marginea râului de lângă grădină, adulții, deși nu voiau să recunoască, priveau cu dor la timpurile în care puteau vedea prin apa cristalină peștișorii care înotau liberi. Acum peștii au fost înlocuiți de conserve de ton, de tomate, pungi și pet-uri care pluteau în voia sorții.

O bubuitură asurzitoare i-a lovit pe toți cei care se aflau în acel moment acolo. Din depărtare se puteau vedea siluetele unor case care parcă prinseseră viață.

— Priviți acolo! Ce sunt acelea?

— Sunt creaturile care ne-au invadat teritoriul! Acum vor să ne pună sub stăpânirea lor!

— Fugiți!!!

Toți strigă în disperare, dar brusc ziduri imense de deșeuri se ridică până la cer. În mijlocul lor se află elfii înarmați cu roboți construiți de ei din deșeurile menajere pe care le-au găsit. Oamenii sunt parcă încarcerați între ziduri de deșeuri care au prins viață. Turon, Marele Elf, se apropie de oameni și, prin intermediul unui microfon, glăsuiește răgușit:

— Oameni buni, voi nu observați ce se întâmplă în jurul vostru? Nu vă dați seama că ați ajuns să fiți o planetă îngropată în propriile mizerii? Acest lucru nu numai că afectează întreg Universul, dar cel mai important vă afectează pe voi, pe copiii voștri; vă pune în pericol

sănătatea. De ce nu ați vrea să schimbați acest lucru? De ce nu vreți să puneți osul la treabă și să vă curățați teritoriul? Cu toții împreună vom reuși să facem acest loc de nerecunoscut.

— De ce ne-ar interesa pe noi să facem asta? Am ajuns să ne obișnuim cu un astfel de trai. Acum acesta este viitorul nostru, acesta este traiul nostru. — strigă mai muți oameni.

— Voi muritorilor nu înțelegeți! Nu înțelegeți că voi nu sunteți așa. Voi ar trebui să fiți o rasă superioară, o rasă inteligentă. În loc să vă lăsați copiii să facă oameni de noroi, mai bine ați încerca să distrugeți norul de deasupra voastră. Acest nor care ține la o parte pura zăpadă care face ca totul să pară imaculat.

— Dar noi...

— Dar voi aveți nevoie de o lume nouă! — continuă Turon. Nu negați faptul că vă este dor de o zi senină, nu negați faptul că nu ați vrea să vedeți lumina Soarelui, nu ați vrea să vedeți multitudinea de culori pe care cerul vi le oferă într-o noapte fără nori. Nu vă mai mințiți. Oricât de ușor vi s-ar părea, nu puteți uita peste noapte tot ce-a fost odată.

Oamenii ascultau ceea ce Marele Elf le spune cu o durere inimaginabilă în suflet. Într-un fel voiau schimbare, dar nu erau motivați să o facă.

— Noi am venit aici să vă ajutăm să aveți o lume mai bună. Am venit aici cu riscul vieții noastre. Ceea ce nimeni nu știe e faptul că noi, elfii de pe Amaranth, Terra din viitor, suntem precum piloții kamikaze. Dacă vom reuși să facem o lume mai bună, mai curată, Amaranth va dispărea pentru că Terra va rămâne în picioare. Ceea ce voi nu știți e faptul că planeta noastră a luat acest nume în amintirea a aceea ce a fost odată aici. *Amaranth* înseamnă „floarea care nu se vestejește niciodată”. Exact asta este Terra. O floare cu un miros extraordinar pentru întreg cosmosul. Terra este singura planetă care are cel mai frumos lucru care se poate găsi. Terra are viața, Terra este viața! *Terra este floarea care nu se vestejește niciodată!*

Atât oamenii cât și elfii au rămas înmărmuriți la auzirea celor spuse de Turon.

— Dar Mare Elf, de ce nu ne-ai spus de riscul pe care ni-l asumăm? — întreabă unul dintre elfi.

— Dacă vă spuneam nimeni nu ar mai fi venit cu mine aici. Dacă vom reuși să curățăm planeta rasa noastră va dispărea. Acesta este singurul mod prin care ne putem salva. Ne putem întoarce acasă, în Infernul de acolo, sau ne putem *salva sufletele* și să-i ajutăm pe acești oameni.

După câteva minute de tăcere, unul dintre oameni își drege glasul și rostește:

— Mare Elf, așa cum spui și tu, viitorul este în mâinile noastre. Nu îmi pot lăsa copiii să trăiască în așa fel după ce eu mă voi preschimba într-un fum care se va risipi din lumea asta.

Pe fața lui Turon se curbează un zâmbet încrezător.

— Mare Elf, am o singură întrebare: cum vom reuși să îndepărtăm norul de deasupra noastră?

— Ei bine, aici este vorba de un proces puțin mai greu. După ce vom curăța tot ce este aici jos, va trebui să apropiem planeta de Soare cu câțiva centimetri. Numai astfel planul nostru va funcționa.

De îndată ce toți au fost motivați de elfi și au prins curaj pentru a se avânta în această misiune, au început să reconstruiască pubele speciale pentru recilare și au redeschis uzinele de reciclare care fuseseră închise acum aproximativ 50 de ani.

Fiecare persoană în parte a pus umărul la treabă la curățarea gospodăriilor și a străzilor. În aproximativ o săptămână până și cei care locuiau în „beciul” pământului au ieșit la suprafață și au putut simți o mare schimbare față de cum era înainte.

— Mare Elf, acum că străzile sunt curate și la fel și casele noastre, ce rămâne de făcut?

— Mai întâi va trebui să replantăm tot ceea ce a fost smuls sau rup... cam tot ce se alfa înainte aici.

Și în acel moment femeile s-au ocupat de plantarea florilor și a gardurilor vii, bărbații și copiii de plantarea de copaci și pomi fructiferi, iar elfii se pregăteau pentru marea lor misiune de a îndepărta norul poluant care, mai târziu, avea să fie o sărbătoare națională, *Sărbătoarea Soarelui Răsare*.

— Mare Elf, spune unul dintre oameni, ce urmează acum? E clar că avem nevoie de Soare pentru ca munca noastră să dea roade. Care va fi procesul prin care noi vom îndepărta beleaua aia de deasupra noastră?

— Acest lucru ține de fiecare în parte. Fiecare va primi câte o frânghie, iar noi toți va trebui să tragem planeta după noi. Toți în aceeași direcție. Dar, cel mai important, trebuie să ne dorim o lume mai curată. Acesta este singurul gând pe care trebuie să-l avem cu toții în minte pentru ca acest lucru să funcționeze.

— Dar care este scopul apropierii planetei de Soare?

— Având în vedere faptul că planeta Terra a fost gunoiul Universului, toate stelele și celelalte planete s-au îndepărtat de voi. De aceea nici nu ați mai primit căldură și lumină.

Câteva momente mai târziu, fiecare persoană, mic sau mare, tânăr sau bătrân, a primit câte o frânghie și toți cei prezenți și-au încordat mușchii trăgând într-o singură direcție.

— Cred în schimbare! — cineva începuse să strige.

— Vreau o lume mai curată! — îl completează altcineva.

— Viitorul este în mâinile noastre! — strigă cu tărie toată lumea.

În acel moment au simțit cum pământul se mișcă de sub picioarele lor și un aer calduț le învăluie corpurile. Norul încet, încet, se risipea precum un ecou aproape stins. O stare de

euforie cuprinde populația și cu toții privesc spre cerul acum învăluit de lumină. Una câte una, măștile pe care le purtau au început să le cadă de pe fețe și zâmbete radiante acopereau întreg Pământul.

— Mare Elf, mulțumim ție și curajoșilor tăi camarazi pentru ajutorul acordat. De acum vom face tot posibilul să menținem o planetă curată.

După ce și-au strâns mâinile, un vânt puternic i-a ras de pe fața Pământului pe elfi și un meteorit parcă ar fi lovit fix în mijlocul oamenilor. Brusc copacii și-au îmbrăcat crengile cu frunze verzi și flori roz, roșii și albe lăsând în urma lor mirosul de primăvară. Florile și ele s-au trezit la viață, iar albinele harnice roiau în jurul lor. Peștișorii au luat-o și ei la goană prin apa cristalină în care acum te puteai oglindi mai bine decât ai face-o într-o oglindă. Sub fiecare pas al copiilor urme de curcubeu și aurole boreale erau lăsate în urmă pe asfaltul care, deși gri, și el părea să strălucească. Astfel, ziua de 25 martie 2065, s-a transformat într-o sărbătoare națională care, pe lângă faptul că celebra lumina Soarelui, aceasta era dedicată și în memoria celor care și-au riscat viața pentru viitor.

În final, planeta Pământ, Planeta care nu se vestejește niciodată, a ieșit din corpul ei de melc care o încetinea și a reușit să se mobilizeze, cu ajutorul oamenilor care au încercat să o mențină curată.